

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΕΛΕΓΜΕΝΗ ΚΤΗΝΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑταρ. φρ. 15—'Εν τῇ ἔξω. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Ο ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ

Ὀλίγαι ἡμέραι εἰσέτι, μικρά ὑπομονή, καὶ τὸ βασίλειον τῆς φαυλοκρατίας ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀνατραπῇ ἐκ θεμελίων διὰ τῆς κυριαρχικῆς ψήφου τοῦ λαοῦ. Οἱ ἄνθρωποι οἵτινες ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὡς μόνον πολιτικὴν ἀρχὴν εἶχον τὴν διαφθορὰν, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ καταπέσῃ μετὰ τοῦ συστήματος αὐτῶν ὅπως μηδέποτε πλέον ἐγερθῶσι. Θὰ ἦτο Καδμεία ἢ νίκη καὶ ἡμιτελής ὁ σκοπός, ἂν ἡ πτώσις τῆς κυβερνητικῆς πατρίας ἦτο προσωρινή, ἂν ἄφινεν εἰς τὸν Κουμουνοδούρον καὶ τὰ ὄργανα αὐτοῦ ἐλπίδα τινὰ παλινορθώσεως ἐν ἀπωτέρω μέλλοντι. Οὕτως αἱ δυσχέρεια καὶ ὁ ἀγῶν ἤθελον κληρονομηθῆ ὑπὸ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν καὶ ἡ προσωρινὴ θεραπεία ἤθελον ἐνισχύσει μετὰ ταῦτα ἀντὶ τὰ καταστρέψῃ διὰ παντὸς τὴν φαυλοκρατίαν. Κατὰ τοῦ Κουμουνοδούρου καὶ τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἀρμόζει ἀγῶν ἐξοντώσεως· διότι αὐτὸς καὶ τὸ σύστημα αὐτοῦ ἀπεδείχθησαν μέχρι τοῦδε ὁ κύριος, ὁ οὐσιώδης ἐχθρὸς τῆς πατρίδος, ὁ ὑπηρετήσας τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Αὐστρολίαν. Πρὸ εἰκοσαετίας ἐκήρυξε τὴν μεγάλην ἰδέαν εἰς τὸ πολιτικόν του πρόγραμμα ἵνα καταστήσῃ αὐτὴν περιγεῶν ἐχθρῶν καὶ φίλων, ἐσωτερικῶς δὲ ἐπολλαπλασίασε τὸν ἀριθμὸν τῶν φαύλων, εἰσήγαγεν εἰς τὴν διοίκησιν τὸν πατριασμὸν καὶ τὴν χαλάρωσιν, καὶ ἐξησθένισεν τὸ κράτος τῆς δικαιοσύνης. Ὅπως ὁ Μερφιστοφίλης εἰς πᾶσαν προοδευτικὴν κίνησιν τοῦ ἔθνους, εἰς πᾶν ἀγαθὸν ἐνστικτον, εἰς πᾶν στοιχεῖον τιμῆς καὶ πατριωτισμοῦ ἐπέβαλε τὴν λεπτῶδη αὐτοῦ χεῖρα, τὴν ἀποστάζουσαν κατάχρησιν καὶ διαφθορὰν μισαματικὴν.

Ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη σταθερῶς δυνάμει τοῦ χαρακτῆρός του, δυνάμει τῆς ἀσταθείας τῶν ἰδεῶν του, δυνάμει τῆς ἐπιπολαιότητος τοῦ πνεύματός του, δυνάμει τῆς παλιμβουλίας καὶ τῆς ἀπάτης, δυνάμει τῆς ὠξείδωμένης αὐτοῦ συνειδήσεως ἐδέσποσεν ἐπὶ τοῦ ἔθνους καὶ διέσπειρε τὴν διαφθορὰν, ὡς ὁ γεωργὸς τὸν αἶτον αὐτοῦ· καὶ τοῦτο ἐν συνειδήσει, ἐν γνώσει τοῦ σκοποῦ, ἐν γνώσει τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ

ἐπὶ τῇ ἰλπίδι τῶν κερδῶν. Καὶ τῷ ὄντι δὲν δύναται νὰ παραπονηθῇ ὅτι αἱ ἐσοδεῖαι αὐτοῦ ὑπῆρξαν μικραὶ ἐκ τῆς τοιαύτης γεωργίας, ὅτι αἱ ἀποθήκαι του εἶνε κεναὶ ἢ κλεισταί. Ἐνεθάρρυνε τὴν δωροδοκίαν ἐν τῇ διοικήσει, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ, ἐν τῷ στρατῷ, ἐν ταῖς οικονομικαῖς ἐπιχειρήσεσιν ὅπως συγκεφαλαιώσῃ εἰς ἑαυτὸν ὀφέλη μείζονα· ἐπολιτεύθη ὡς ἄνθρωπος περιφρονῶν τὴν δημοσίαν ἠθικὴν καὶ τὴν δημοσίαν αἰδῶν, ἀνύψωσε τὰ ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας, ἵνα συγχύσῃ καὶ ταλαντίσῃ τὴν κοινὴν ἠθικὴν, ἵνα ἔχῃ ἐπιτήδεα ὄργανα τῆς πλάνης καὶ τῆς φιλοχρηματίας του, καὶ δυστυχῶς κατόρθωσεν, ὡς τὸ ὁμολογήσωμεν, νὰ ἐπιδράσῃ οὐχὶ ὀλίγον ἐπὶ τῆς νεαρᾶς ἡμῶν κοινωνίας· διότι τὰ νέα ἔθνη, ὅπως καὶ οἱ νέοι ἄνθρωποι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ὑπόκνηται εἰς τοὺς ὄρους τῆς ἀνατροπῆς· ἀλλ' ἤδη τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος πεποίθαμεν ὅτι ἠνδρώθη ἕνεκεν τοσοῦτων συμφορῶν καὶ τοσαύτης ταπεινώσεως καὶ θέλει πατάξῃ τὸν κύριον καὶ μόνον ἔνοχον, ἄνευ φειδύος καὶ ἀνευ ἐλέους.

Καὶ ἂν μὴ ἦσαν γνωστὰ τὰ κατορθώματα τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐν τῇ ἐσωτερικῇ πολιτικῇ, μόνον ἡ προδοσία τοῦ ἔθνικου ἡμῶν ζητήματος θὰ ἤρκει ὅπως τιμωρηθῇ διὰ τῆς ψήφου τῶν ἐκλογέων ὡς ἔνοχος πρὸς τὸ ἔθνος. Τίς ἐξυπηρέτησε τὴν Ῥωσσίαν ἐν ὄψει ἡ Ῥωσσικὴ πολιτικὴ ἦτο παντοκράτωρ ἐν Εὐρώπῃ; καὶ τίς κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν ἐξυπηρέτησε τὰ Αὐστριακὰ σχέδια, ὅταν ἐγνώσθη ὅτι ἡ δύναμις αὐτῆ διὰ τῆς προστασίας τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐποφθαλμιᾷ νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἀρπάγην αὐτῆς μέχρι τῆς Ἀνατολικῆς Χερσονήσου; Καὶ ποῖον ἔθνος ἤθελον ἀνεχθῆ τοιαύτην πολιτικὴν κατάπτωσιν, οἶαν ἡμεῖς ὑπέστημεν μετὰ τὴν 31 Μαρτίου; Πρὸ τῆς ἀποφράδος ταύτης ἡμέρας τὸ Ἑλληνικὸν ζήτημα συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἐνισχυθῇ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ὡς οὐσιώδης παράγων τῆς Ἀνατολῆς, ἔκτοτε δὲ δὲν τρέμομεν διὰ τὴν ἀπώλειαν καὶ αὐτῆς τῆς ἔθνικῆς ἡμῶν ἀνεξαρτησίας; Καὶ τίς θὰ ἐμποδίσῃ τὸν Κουμουνοδούρον νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον, ὅπερ τόσον ἐπιβούλως καὶ ἀντεθνικῶς ἤρξατο, καὶ νὰ πωλήσῃ ὀλόκληρον τὴν Ἑλλάδα εἰς τοὺς ξένους, ἂν ἐν τῇ νέᾳ βουλῇ πλειονοψηφῇ; Μήπως ἔχετε πίστιν εἰς τὸν πατριωτισμὸν αὐτοῦ, ἢ εἰς τὴν συνειδήσιν αὐτοῦ καὶ τῶν ὀργάνων του, ἢ

νομίζετε ότι ἐκορέσθη αὐτός και οἱ περί αὐτὸν πλούτου και ἐξουσίας, ὥστε νὰ θεωρήσῃτε αὐτὸν ἀνίκανον νέας προδοσίας; Ἄν πιστεύσῃ ὅτι ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ξένων δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ ἑαυτὸν και τοὺς φίλους του και τὰ κτήματά του, μὴ ἀμφιβάλετε ὅτι τὸ συμβόλαιον τῆς πωλήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους εἰς τὴν Αὐστρίαν κατηρτίσθη και ὑπεγράφη ἀπὸ τοῦδε. Μὴ ἀπατηθῆτε ὡς ἐκ τῆς ὑπόβουλου και εἰρηνικῆς σήμερον πολιτικῆς κατ' ἐπιράνειαν τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως· και αὕτη περιμένει τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἡμετέρων ἐκλογῶν, ἵνα τελειώσῃ τὸ ἔργον ὅπερ διὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἤρξατο.

Μὴ κοιμᾶσθε, μὴ ἀπατάσθε, ἐκλογεῖς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ μέλλουσα πάλιν δὲν εἶναι μόνον περί προσώπων, ἀλλὰ και περί τοῦ ἀμέσου μέλλοντος τῆς πατρίδος. Τὸ ζήτημα τῆς Αὐστριακῆς ἐπικυριαρχίας τάχιστα θὰ ἀνατείλῃ και πάλιν ἐν τῷ πολιτικῷ ὀρίζοντι, και ἂν και τότε ὁ Κουμουन्दούρος ἐν τῷ πρωθυπουργείῳ τῆς Ἑλλάδος; ὅπως κατὰ τὴν παρελθούσαν σύνοδον, θὰ ἐξαπατήσῃ και πάλιν τὴν βουλὴν και τὸ Ἔθνος διὰ τῆς φράσεως *μετὰ και ἄνευ τῆς Εὐρώπης*, θὰ συνάψῃ ἑκατοντάδας τινὰς ἑκατομμυρίων δανείων, θὰ συλλέξῃ πανταχόθεν τοῦ κράτους τοὺς ἀκμαίους ἀνδρας ὅπως καταρτίσῃ στρατὸν, θὰ ἐξασθενίσῃ παντάπασι και πολιτικῶς και στρατιωτικῶς τὸ κράτος, και ὅταν ἐπιστῇ ἡ τελευταία και κρίσιμος στιγμή, θὰ ὑπογράψῃ και πάλιν ἔγγραφο, οἷον τὸ τῆς 31 Μαρτίου, ἀπολογούμενος δὲ και τρέβων τὰς χεῖρας και μειδιῶν θὰ εἴπῃ: *τί νὰ κάρωμεν, ἡ Εὐρώπη μᾶς ἐβί-ασε!* και τότε μήτε ἡ ἡδονὴ τῆς ἐκδικήσεως θὰ ἐναπολειφθῇ ἡμῖν. Μήπως δὲν τὸν γνωρίζετε; μήπως και οἱ βράχοι τῆς Ἑλλάδος δὲν κηρύττουσι, δὲν δακτυλαδεικτοῦσι τὸν κακούργουντα κατὰ τοῦ ἔθνους μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη; Ἄν δὲν τὸν ἐμάθετε μέχρι τοῦδε, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ τύφλωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους εἶναι ὀριστικὴ και ἀνεπανόρθωτος, ὅτι τὸ ἔθνος τοῦτο κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὅστις ἔστειλε τὸν κακούργότερον τῶν δαιμόνων του, ἵνα ἐξαφα-

νίσῃ τὸ κράτος ὅπερ ἀνήγειραν οἱ ἥρωες τοῦ 21 και ἵνα κλείσῃ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Δὸς του.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Μὴ χάνεσαι, φίλε Καλιβάν, μετὰ τοῦ κ. Τρικούπη συζητῶν, ἂν ἡ πρὸς τὸ ἔθνος ἐκκλησίαις τοῦ βασιλέως ἦτο συνταγματικὴ, ἂν ἦναι σκόπιμος και ποῖα ἔσονταί τ' ἀποτελέσματα τῆς διὰ τὴν κυβέρνησιν ἢ τὸν λαόν. Ἔσο μᾶλλον πρακτικὸς, καθὼς ὁ Κουμουन्दούρος και ὁ Παππᾶ Μιχαήλης. Ἰδοὺ αὐτοὶ λ. χ. πῶς εἶναι πρακτικοί.

Μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς διαχειρίσεως τοῦ ταμείου Θεβῶν, χάριν τοῦ ἐθνικοῦ σκοποῦ τῆς κατακτήσεως τῆς Καστανιωτίσσης, γνωρίζομεθα, ἦτον ἀναπόφευκτον εἰς πρώτην συνεδρίαν τῆς Βουλῆς νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως ἡ ἀντιπροσωπεία τοῦ λαοῦ, και τὸ τέλος τῆς συζητήσεως θὰ ἦτον ἐξ ἀνάγκης ὁ διορισμὸς ἀνακριτικῆς ἐπιτροπῆς και τὸ τέλος τὸ εἰδικὸν δικαστήριον διὰ Παππαμιχαήλη και Σ. Σωτηρόπουλον και Σα, και διὰ πολλοὺς ἄλλους και Σα. Γνωστὸν ὅτι ὁ Σωτηρόπουλος μετὰ, και μόνον, μετὰ τὴν κατάσχεσιν τῶν πλαστῶν γραμματοσήμων, ἀποδοθέντων εἰς τὸν Βελέντσαν, τάχα ἔσπευσε, κρύφα τῶν συναδέλφων αὐτοῦ Κουμουन्दούρου και Παππαμιχαλοπούλου νὰ διατάξῃ τὴν ἐξέλεξιν τοῦ ταμείου Θεβῶν διὰ ν' ἀποπλύνῃ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσίαν τῶν τραπεζικῶν γραμματιῶν τῶν 40000 τοῦ Βελέντσα. Ὁ ὑποκριτικὸς ζῆλος και ἡ ἰδιοτελεῖς ἐνέργεια τοῦ Σωτηροπούλου δυσηρέστησεν, ὡς εἶδες, τοὺς συντρόφους και εἰς τὴν διαίρεσιν αὐτῶν ὁ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ἠπέλησε τοὺς λοιποὺς ζητῶν τὴν

ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΕΝ ΤΩΙ ΑΔΗ.

Ι

Ἦτο 9η μ. μ. ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖόν μου μετὰ τῆς ἀποφάσεως νὰ ἀποδιώξω διὰ τῆς μελέτης τὰς παρασσούσας πρό τινων ὥρων τὸ πνεῦμά μου λυπηρὰς σκέψεις. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ἀφ' ἧς εἶδον καταβιβαζομένην εἰς τὸν τάφον τὴν θήκην τὴν ἐγκλείουσαν τὸ σῶμα τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου νέου ὃν ἐδολοφόνησε κοινωνία διεφθαρμένη, διὰ πρᾶξιν ἀξίαν θαυμασμοῦ και ἐπαίνων και τὸν ὅποιον και νεκρὸν ἐτι ἐγκατέλειπον, ἵνα μὴ μολυνθῶσιν, οἱ ἄλλοτε τῶν ἀρετῶν του ὑμνηταί, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀνακαλέσω εἰς τὴν ἡρμίαν τὸ πνεῦμά μου, ὅπερ ἀπὸ τῆς μιᾶς λυπηρᾶς σκέψεως, εἰς ἑτέραν σχετικὴν ἀφιέμενον, ἐτάρασσεν ἅπαν τὸ νευρικόν μου σύστημα. Μάτην ἐπεχείρησα νὰ συγκεντρώσω τὴν προσοχὴν μου ἐπὶ διαφόρων τόμων, οὗς ἀλληλοδιαδόχως ἀνέωξα ζητῶν ὕλην δυναμένην νὰ ἔλξῃ αὐτήν. Μηχανικῶς στρέφων τὰ φύλλα, δὲν ἔβλεπον τὰς σελίδας, δὲν διέκρινον τὰς γραμμάς, ἀλλ' ἀκουσίως ἐπανερχόμενος εἰς τὰς σκέψεις, ἃς ἐζήτηον νὰ ἀποφύγω, παρετήρουν μετὰ φρίκης νοερῶς τὴν αὐτὴν ἀδιαλείπτως εἰκόνα, παριστώσαν κοι-

νώϊαν μοιχαλίδα, κατηγοροῦσαν και δηλητηριάζουσαν τὴν αὐταπάρνησιν, τὴν θυσίαν και τὴν φιλοπατρίαν.

Ἀπεφάσισα νὰ ζητήσω ἐν τῷ ὕπνῳ ὅ,τι δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐπιτύχω διὰ τῆς μελέτης! Κατακλιθεὶς λοιπὸν ἀμέσως και λαβὼν ἕνα ἐκ τῶν τόμων τοῦ Lafontaine, τὸ πρῶτον τοῦτέστι βιβλίον, ὅπερ ἀπῆντησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡ χεῖρ μου, ἐπεχείρησα νὰ ἀναγνώσω, κατὰ τὴν συνήθειάν μου, ὀλίγους στίχους ἵνα προκαλέσω ταχύτερον τὸν ὕπνον. Παράδοξος σύμπτωσις! Οἱ πρῶτοι στίχοι, ἐφ' ὧν ἔρριψα τὸ βλέμμα μου, ἦσαν οἱ τοῦ συμπεράσματος ἡτῶν δύο ταύρων και τοῦ βατράχου,

Hélas ! on voit que de tout temps

Les petits ont pâti des sottises des grands.

Οἱ στίχοι οὗτοι ἀναπολήσαντές μοι τὸν ἔτερον τοῦ Ὀρατίου.

quidquid delirant reges, plectuntur Achivi,

μὲ ἐπανήνεγκον και πάλιν εἰς τὰς προτέρας μου σκέψεις, αἵτινες ἀφοῦ ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους ὥρας ἐβασάνισαν τὸ πνεῦμά μου, παρεδόθησαν τέλος μετ' αὐτοῦ, καταβληθεῖσαι ὑπὸ τῆς σωματικῆς κοπώσεως, εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ θανάτου.